

Den nultý

(Věnováno mému nekritickému čtenáři - Honzovi z Místního Národního Výboru)

„Pane Stejskale, chtěl jsem se Vás na něco zeptat“, povídá soused z řadových garáží.

V duchu přemýšlím, na co by se vlastně chtěl ptát. Vzpomínám, jestli jsem náhodou nezapomněl posekat trávu, nebo co by to mohlo být.

„No jistě, ptejte se“, povídám.

„Víte, já jsem si všiml, že jste již v pensí“.

„No to ano, jsem v pensí již 4 roky a šel jsem o půl roku dřív, než jak jsem měl nárok“

„No a to je právě můj dotaz, jak vycházíte s pensí? Můžete si ještě něco koupit anebo to máte jen tak tak? Víte, já už mám dva roky taky nárok, ale dokud mne z práce nevyhodí, tak tam chci zůstat. Takhle si každé tři roky kupuju nové auto (miluji nová auta) a nemusím ty peníze počítat“.

Aha, už mi to dochází. Kladu mu tedy záluďnou otázku: „A to Vás to v práci ještě baví? Vždyť kariéru máte asi za sebou, a co si budeme povídat, v 65 letech už ta naše hlava toho má dost“.

„Já vím, ale mám takový pocit, že bych při nutnosti počítat peníze, se z toho asi zbláznil“.

„Ne, nebojte. Není to sice na jásání, ale při celoročním plánování výdajů a při rozumné rezervě, vůbec nepociťuji, že bych měl nějaké finanční strádání“.

No je to zajímavé, na co lidi přijdou. Kdyby jenom počítal, že vlastně koupí nového auta každé tři roky má další výdaje ročně kolem 60.000 Kč (rozdíl mezi cenou prodaného starého auta a cenou nového s pojistkou), pak kdyby toto nedělal, pak je to jakoby mu někdo dával 5000 Kč měsíčně. Pro jistotu se ještě ptám, kolik najezdí km za rok. Prý jezdí jenom na chatu a je to tak kolem 5000 km za rok.

Jsem rád, že nemám koníčka v nových autech a že (upřímně řečeno) mne motorismus unavuje. Stejně bych nejraději chodil pěšky, či jezdil vlakem. Doposud jsem měl i argument v tom, že jízda autem ve dvou lidech přijde laciněji, jak vlakem. Ovšem od 1. 9. toto musím silně přehodnotit. Zkrátka jsem v kategorii 65+ a tak sleva 75% není k zahození. Jsou ovšem akce, které bez auta téměř nejdou zrealizovat. Opravdu ve svém kmetském věku si nedovedu představit, že bych na svoji milovanou Šumavu jel vlakem s báglem 22kg těžkým. Jo to bývalo. Stejně nám spíš šlo o zážitek s holkami a tak nám vůbec nevadilo, že jsme spali na lavičkách v autobusových zastávkách. Kdo z Vás by dnes povolil svým vnukům, aby se dnes chovali tak, jako my v jejich věku. Silnice jsou ucpané, nikdy nikdo z nás neví, jestli nenarazí na nějakého..... Věk 65+ má ještě jedno specifikum. Občas si říkáme, co bychom dělali s tím, kdybychom třeba vyhráli 20 milionů Kč. Většina „nerozumných“ lidí prohlásí: „To se neboj, to bych věděl“. To jsem říkával taky. Čím jsem byl mladší, tak tím hlasitěji. Pak ale přišel ten nádherný penzijní věk a člověk začal přehodnocovat. Okamžitě se namane první věc.

- **Postavím si nový dům (no spíš nechám si postavit)**

Tak na to jsem nikdy neměl myšlenky ani ve věku 20+. Asi jsem typický „králikárnový“ typ. (Chápej – šíleně líný). Začít stavět barák je tak na období 3 roků. Navozuje se otázka, zda ve věku 65+ mé tělo ještě snese veškeré zátěže spojené se stavbou (pozor i psychická zátěž Vás může odrovnat). To ne....

- **Koupím chatu v nějaké krásné lokalitě**

Ano, ve věku 40+ jsem strašně rád jezdil na naši podnikovou chatu v Jizerských horách. Jezdil jsem tam relaxovat a vůbec jen tak odpočívat. Přitom jsem se nemusel starat o to, zda mám dříví na zimu, že tuhle upadla taška na střeše, že při velikém dešti mne to vyplavilo a že mi to zase někdo vykradl. Pak jsem zjistil, že jezdit dva roky skoro každý víkend na jedno místo mne přestává bavit. Pamatuji, jak můj veliký kamarád Honza OK1IR zdědil nádhernou chatu v lukrativním místě. Po asi 2 letech ji prodal. Honza mi jednou říkal: „Člověče, nikdo si nedovede představit, co údržba chaty vyžaduje. Já jsem tak pak každý víkend musel jezdit s pískem a cementem. Kosení trávy z 200 metrů čtverečních mne nesmírně unavovalo. Nakonec jsem měl pocit, že nejedu relaxovat, ale na galeje“. Hmm.... Ale ano chápu, že to někomu přináší radost a že posledních 40 roků nejedí jinam. Chápu, že je mu tam dobře a že vůbec nepotřebuje navštívit jiná místa. Proti gustu, žádný dišputát. Jednou jsem se bavil s amatérem z Prahy. Nemá chatu, bydlí jen tam. Ptal jsem se ho, jak může tam vůbec žít. Jen v té tlačnici, v tom divném vzduchu. On my odpověděl protiotázkou. „Jak můžeš žít v Liberci v té p..... Vždyť tady je plno krásných hospůdek a zákoutí. Praha je nádherná“. Chápu. Proto možná na jeho Facebooku je plno obrázků jeho malého syna v těchto nádherných hospůdkách. Jeho aktivita k návratu „zakouřených“ hospod je také zajímavá. Asi tedy ne...

- **Peníze rozdám svým dětem**

Ano, proč ne. Určitě budou pak šťastnější, samostatnější a budou mne více milovat. Miloval jsem své rodiče, přesto jsem od nich dostával až do druhého ročníku Vysoké školy jen 100 Kč měsíčně. Samozřejmě mne šatili, živili a i jinak podporovali. Dokonce mne zafinancovali v oblasti, která mne velice dobře zabezpečila. Koupili mi klarinet a saxofon. To byl ten nejkrásnější dárek. Ten mi vydělal plno peněz. A tak jsem se mohl od třetího ročníku na VŠ osamostatnit. Pochopitelně jsem měl i jiné nezanedbatelné příjmy, jako prospěchové stipendium, podnikové stipendium, sociální stipendium (po narození syna Vojtěcha ve 4. ročníku). Zkrátka před dokončením VŠ jsem měl měsíční příjmy (včetně platu z kapely) kolem 3500 Kč. Po nástupu do mé první práce jsem pobíral cca 1650 Kč HI. Zkrátka a dobře si myslím, že pokud něco mám, pak to děti po mé smrti určitě dostanou. Pokud by se dostali do tíživé situace, pak bych jim určitě pomohl, ale představuji si to tak, že jim koupím saxofon HI.

- **Budu cestovat a postupně poznám celý svět**

Ano, to bylo synonymum pro pocit štěstí v mém období kolem 30+. Zkrátka chtěl jsem poznat všechny ty krásy. Poznávat lidi, umět komunikovat cizím jazykem. Zkrátka dělat takového pana „Petránka“. Pak jsem zjistil, že Petránek nejsem a nikdy jím nebudu. Pak jsem díky svým zahraničním služebním cestám něco takového zažil. Zjistil jsem, že letět letadlem z daleké Asie domů, mne velice vyčerpává a že ta příroda je sice nádherná, ale Jizerky to nejsou. Vše má své, ale..... I ta Niagara je jiná jako v té písničce. Když mne bylo 40-, pak jsem zjistil, že Američanky jsou bezva, ale většinou

tlusté s divným syndromem (dnes bych ho nazval podle jednoho prezidenta syndrom T). Zkrátka divokým cestováním by se u mne asi těžko dostavil pocit totálního štěstí.

Proč však dělám tento rozbor? Asi je to tím, že v době kapitalismu si každý nezkušený 20+ myslí, že platí poučka:

Štěstí = peníze

Byli bychom naivní, pokud bychom jim to chtěli rozmlouvat. Vždyť jsme si to mysleli též. Vůbec mne napadá kacířská otázka? V kterém věku jsme byli nejšťastnější? Tak na to si musí každý z nás odpovědět sám. Domnívám se, že u většiny z nás bude odpověď: „Nejšťastnější jsem nyní“. Tato odpověď totiž jasně říká, že jsme ten život (i přes jeho občasné těžké rány) nezabalili a že se stále ještě na něco těšíme. Je zde i jedna věc, která nás pomalu dostává do latě. Je to vždy po ránu, kdy sníme své 2 tabletky HI. Jen blázen by po polknutí se vracel k poučce: Štěstí = peníze. Měl jsem i jednu hodnou tetu, která byla velice pobožná. Celý svůj život se řídila pravidlem, chovat se rádně podle bible a vychutnat si to až pak. Tak to je složitá věc, které nerozumím a ani bych ji nechtěl rozvíjet (možná je to dáno i tím, že jsem některá desatera trošku obcházel – ale nebojte, nekradl jsem). Jeden můj kamarád ze základní školy věří v reinkarnaci. Má k tomu i důvod, protože ve svých 3 letech se utopil, nastala klinická smrt, z které se pak dostal. Jeho názory na štěstí a vůbec na život jsou tím silně ovlivněny. Jednou na dovolené v Alpách mi o tom vypravoval. Poslouchala nás jedna paní a pravila: „Pane, nechte těch výmyslů, to přeci každý ví, že je to blbost“. Můj kamarád se na ní obrátil a odpověděl zajímavou větou: „Paní, já Vám Váš názor neberu, ale rozdíl mezi mnou a Vámi je především v tom, že vy se smrti bojíte a já ne“. Paní byla inteligentní, zčervenala a vícekrát ho již neokřikla. Každý z nás ví, že smrt přijde, bohužel nevíme kdy. Kdybychom ten datum znali, pak možná by se dalo lépe plno věcí vyřešit.

Možná tedy můžeme definovat štěstí rovnicí:

- **Štěstí = život**
-

Tak to nám ten cestopis o SRH2018 začíná. Místo, aby se zde vypravovaly zážitky, tak ten Jožo Fero tady pomateně se pokouší definovat nějaké pocity a tvrdí, že neplatí rovnice kapitalismu. Máte pravdu, chtěl jsem opravdu jen říci, že ve věku 65+ mne neohromuje Gina Lollobrigida, netoužím stavět baráky, nechci kupovat chaty a vlastně už nechci poznávat svět, který upřímně řečeno stejně nelze celý poznat. Mám však rád přírodu, toulky přírodou a být na místech s dobrými kamarády. To jsou ty věci, které spouští endorfiny a vyvolávají u mne pocit štěstí. Pokud je člověk v přírodě, ke které má své vzpomínky i na své malé děti, pak ty endorfiny jsou ještě nafouklejší.

- **Moje štěstí = Šumava (Soumarský most)**

Již delší dobu musím na Soumarák odjet i kdyby.... Chtěl jsem říci něco chytrého, jako ve smyslu toho skřivana, co si musí vrznout i kdyby.... Moje pocity samozřejmě se mohou lišit a liší od pocitů ostatních. Již dávno mne přestalo bavit někoho přesvědčovat, že toto místo s kadibudkou, je to nejkrásnější místo na světě. Již dávno nechci někoho připravovat o zdraví, či smutně koukat na

odchod kamarádů, kterým začala hárat fena. Přesto jsem nesmírně rád, že existují i mezi Hamy tací, kteří to posvátné místo vnímají podobně jako já. Popisovat i zážitky (každým rokem) ze stejného místa je nepříjemné. Ve věku 65+ už člověk si nepamatuje, co kdy o kterém místě a ženě kdysi prohlásil. Pokud do toho vstoupí i určitá stařecká fabulace, pak by mi mohl být taky odebrán spisovatelský diplom a těžko by se ze mne mohl stát ministr. A tak zážitek ilegálního přechodu do Německa, v době rozpadu železné opony, již nikdy nemohu popisovat HI. Přesto při pobytu v Českém Žlebu, se mi to jasně vybavuje. Některé zážitky a fotky např. z SRH2017, také nemohu v době směrnice GDPR zveřejnit. I když jsem na ZOOM 15x svého foťáku náležitě hrdý. Pokud bych z těch fotek vyretušoval hlavu, pak bych stejně mohl být zavřen, protože si díky tetování některé ženy své choulostivé části těla jasně poznají. Těžko bych vysvětloval soudci, že jsem opravdu skryt fotil ptáčky na břehu Vltavy a že ty ženy (nic netušící) se mi tam připletly. Ale jak říkal bývalý ředitel TV NOVA. „Ruku na srdce, kdo z Vás by odolal“. A tak Hamstvo přichází o radiové skvosty, o kterých vím jen já. Tušíte tedy jak krásně je na té Šumavě?

O autorovi

Autor při rozjímání nad větou, co je to štěstí? Když mu došly peníze, dospěl výjimečně i k závěru, že pokud není na pivo, pak to štěstí je i v těch penězích. Zcela jistě ne v těch muškách zlatých (ty bestie, co se živily mojí krví a tím přiblblým repelentem z Lídlu). Autor je absolventem nedokončené pětitřídky, neumí veškerá vyňatá slova a plete si Y s I (zvláště při vysílání módem FT8). Jeho genialita spočívá v definici rovnice penzijního věku, která je definována vztahem $65+ = 6-$